

[Justitsministeren]

jeg kan nøjes med ved denne lejlighed at komme med nogle afrundende bemærkninger.

De 2 retsplejeforslag har et sådant omfang, indeholder så meget, også med hensyn til nydannelser, at man vel med rette kan tale om, at de udgør en mindre retsplejereform, og at der også i dem er oplæg til en måske større retsplejereform. Derfor er det vigtigt, som det altid har været ved retsplejelovgivningen, at man søger at samle mest muligt som baggrund for denne lovgivning.

Det er jo nu engang sådan, at retsplejeloven er udtryk for den retssikkerhed, som jeg tror vi alle lægger overordentlig megen vægt på at der skal være i samfundet, og den har også betydning i forbindelse med den retsfølelse, der er ønskværdig i befolkningen. Jeg ville i hvert fald nødig have, at vi var den foruden, for hvad skulle vi så bygge på? Derfor er det også meget glædeligt, synes jeg, at der, når man gør denne debat op, kan siges at være tilslutning fra næsten alle sider til de forskellige rationaliseringsforslag, der er indeholdt i de to lovforslag, som går ud på at nå frem til ordninger, så vi undgår de lange ventetider, eller – sagt på anden måde – så vi får en tilpas hurtig behandling inden for vor retspleje og man også derigennem sikrer, at reaktionerne, som samfundet må komme med i nogle tilfælde, kan komme på passende og rigtige tidspunkter, hvorved der opnås det, man vil opnå, både generalpræventivt og over for den enkelte.

Mit indtryk er altså, at både de forslag, der har været omtalt indgående i dag, og også de forslag, der ikke har været omtalt meget, fordi de tidligere har været fremme, er der bred tilslutning til. Med de sidste tænker jeg navnlig på forslagene om kompetenceændringen, så politimesteren bliver påtalemyndighed, og den ændring, at man kan undgå domstolsbehandling ved spritsager og i lignende tilfælde.

Jeg tror også, der er et behov for efter lang tids debat at få ændret isolationsbestemmelserne, at få begrænsninger, at få noget mere konkret fastlagt for, hvornår betingelserne skal være til stede for en isolation. Debatten har nu varet i så mange år, at jeg synes, man må sige, at nu må det fastlægges i en lovgivning.

Jeg har selvfølgelig lagt mærke til de forslag, der er gjort her fra talerstolen på at

kombinere det forslag, jeg har fremsat, med det forslag, hr. Bernhard Baunsgaard har fremsat, og jeg kan da kun sætte pris på, at man forsøger disse kombinationer; det er vel også noget af det, vi er til for i Folketinget. Derfor håber jeg også, at den sag kan blive klaret.

Så har der været, synes jeg, fra alle sider en særdeles positiv indstilling over for udvidelsen af lægdommerbegrebet, og det tror jeg er noget væsentligt. Der er måske nogle, der vil sige: ja men hvorfor kan man dog ikke i væsentlig grad overlade til uddannede, fint, fornemt uddannede dommere at varetage spørgsmålene inden for strafferetsplejen? Er det virkelig nødvendigt med den behandling med lægdommere, vi har i dag i domsmands- og nævningsager? Kan man ikke gøre det noget mindre? Kunne det så ikke gå noget hurtigere?

Jeg tror, det ville være en farlig tankegang at falde for. Vi har jo debatter, stadige debatter og forståelige debatter om, hvorvidt man ved domstolene opfylder det, som folk i almindelighed betragter det rette og rigtige, om man sikrer behandlingen, sådan som den skal sikres, at beviserne er til stede, og at man ikke går på akkord med dette. Jeg mener, der her ligger en væsentlig garanti i, at vi har lægdommere til at medvirke for stadig væk at have en nær forbindelse mellem holdningen i det, der foregår ved vore domstole, og den holdning, man har i befolkningen, der interesserer sig meget for disse spørgsmål, således som også pressen gør det på en kritisk, men, synes jeg, også ofte positiv måde.

Derfor tror jeg også, det er rigtigt, at vi udvider antallet af sager, hvor lægdommere skal medvirke som domsmænd. Desuden er vi efter grundloven forpligtede til at fastholde nævningsbehandlingen.

Hr. Lenger var i den forbindelse inde på, at der ikke fra min side lå retspolitiske overvejelser i, at det skulle være fire år i stedet for de tre år i forbindelse med den anklage, der blev rejst. For det første vil jeg sige, at princippet er der altså, synes jeg, enighed om: at det er rigtigere, at det afgøres, om det skal være nævningsbehandling, ikke efter strafferetten, men efter, hvilken straf anklagemyndigheden i dette tilfælde ønsker at indstille til domstolen; og det, det drejer sig om her, er jo så, at det fortsat skal være de store